

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Անշատման հուշերից

Անձի՛ր ու անձա՛յր դաշտերի միջով,
Օձի գալարով, սուլոց ու ճիչով,
Գրնացքն է առա՛ջ թռչում, սրլանում,
Ծանոթ վայրերից ինձ հեռո՛ւ տանում:

Ու ո՛րքան առաջ, ու ո՛րքան հեռի,
Ա՛յնքան սիրաշունչ ու թարմ հուշերի
Վառ զգացումն է իմ հոգին հուզում
Ես քե՛զ եմ հիշում, քեզ՝ իմ երագում...

Հնչո՛ւմ է, ընկե՛ր, դեռ իմ ականջին
Իմ ուղին օրհնող քո խոսքը վերջին.
Հնչում թախծալի սրբտիդ աղոթանք
«Տե՛ր, քե՛զ եմ հանձնում սիրելի մի կյանք...»

Մի՛ թախծիր, ընկեր, անշա՛տ-անմեկի՛ն
Քե՛զ հետ է հավերժ իմ սիրող հոգին,
Եվ միտքըս՝ թռչում, սիրո թև առնում,
Քո՛ գիրկն է հեռվից անգուսպ սավառնում...